

MET LIEFDE GEMAAKT

Je moet jezelf zoveel mogelijk kunnen ontplooiën. Die gedachte sijpelt ook de gemeente binnen. Je moet leren om jezelf te aanvaarden en jij mag met je bijzondere gaven en mogelijkheden je plekje innemen in de gemeente.

Ds. J. Bogerd is predikant van de hervormde gemeente te Ermelo.

Moeten we ons met hand en tand verzetten tegen deze gedachte of zit er inderdaad ook iets goeds in de hang naar zelfontplooiing? Is zelfaanvaarding een bijbelse gedachte of smokkelen we zo het humanistische mensbeeld in de kerk? Is deze manier van ontplooiing trouwens wel te rijmen met de bijbelse noties van zelfopoffering en zelfverloochening?

INDIVIDUEEL MAATWERK

In de Bijbel lezen we dat de Heere de hemel en de aarde geschapen heeft. Hij blaast de adem in de neus van de mens. Ieder mens is een uniek schepsel van God. Dat ieder mens uniek geschapen is, vraagt om verwondering en bewondering. De mens krijgt vervolgens de opdracht om met zijn talenten de Heere te dienen en de aarde te bewerken.

Het leven is dus een geschenk en we mogen dit geschenk uitpakken. De Heere heeft het leven niet voor niets met zoveel liefde gemaakt. Het is dan ook ondankbaar om er niet uit te halen wat er in zit. Christus kent Zijn schapen bij name. Ze gaan dus niet op in de grijze massa, maar ze worden gekend en bemind door Hem. Hij roept mensen uit hun dagelijkse bestaan tot een bijzondere taak. Daarbij heeft Hij oog voor het individu en een voorkeur voor mensen in wie niet veel potentie lijkt te zitten.

De Heilige Geest deelt de gaven royaal uit. Hij beslist wie welke gaven krijgt. Dat is dus individu-

eel maatwerk. Deze gaven mogen we verder ontwikkelen en gebruiken.

Al met al leert de Bijbel ons dat ieder mens uniek is. Hij of zij wordt aanvaard door God en mag zichzelf aanvaarden. We mogen er zijn en we mogen onszelf ontplooiën.

GROEIEN IN WIJSHEID

Verschillende mensen die in de Bijbel beschreven worden, zie je tot ontplooiing komen. De herder David wordt koning David. De visser Petrus wordt een apostel van Christus. Paulus gebruikt al zijn talenten om het Evangelie te verkondigen en stuit daarbij ook op zijn grenzen. Alles wat hen gegeven is, gebruiken ze. Zo bloeit hun leven op.

ANDERE BOEG

Het mensbeeld is bij velen in onze kring veranderd of is aan het veranderen. Dat kan heilzaam zijn. De mens die nergens voor deugd en van wie je niets goeds kunt verwachten, is toch ook een schepsel van God. We zijn door Hem gewild en dus mogen we er zijn. We mogen onszelf aanvaarden zoals we zijn, omdat we ons aanvaard weten door Christus. Een minderwaardigheidscomplex verhindert ons juist om er voor God of voor de ander te zijn. We zoeken dan enkel maar zelfbevestiging. We mogen er zijn. Dat betekent echter niet dat er met niets meer afgerekend hoeft te worden. Wanneer we zo willen blijven en

Christus heeft een voorkeur voor mensen in wie niet veel potentie lijkt te zitten

Mag je ook zeggen dat het leven van Jezus van Nazareth zich langzaam maar zeker ontrolt? Dat de Zoon van God steeds meer ontdekt wat Gods wil is met Zijn leven? Je ziet Hem groeien en toenemen in wijsheid en grootte en in genade bij God en de mensen (Luk.2:52). Dat is zelfontplooiing pur sang.

Toch lijkt er hier een andere wind te waaien dan bij de moderne vorm van zelfontplooiing. Daarbij gaat de blik naar binnen en haal je het uit jezelf. Vervolgens draait het om jouw behoeften. Bij deze personen gaat het oog en het hart omhoog. Op die manier houden ze de belangen van het Koninkrijk in het oog.

onszelf willen ontplooiën, gaan we aan de zondeval en het kruis voorbij. De Bijbel leert ons dat, wanneer we onszelf werkelijk leren kennen, we niet de behoefte hebben om zo te blijven of om die ik te ontplooiën. We hebben verzoening nodig en we moeten afrekenen met de oude ik. We gooien het over een andere boeg, ontdekken zo wie we in Christus mogen zijn en dan ontplooit zich het leven zoals het bedoeld is.

HEILZAME CORRECTIE

De Bijbel geeft op verschillende punten een heilzame correctie op het moderne streven naar zelfontplooiing. Daar moeten we wel oog voor blijven houden. Anders

worden we op onszelf teruggeworpen en verspelen we de bevrijding die Christus heeft verdiend.

We zijn niet per ongeluk in dit leven geworpen. Wanneer dat wel het geval zou zijn, zouden wij met alles wat we in ons hebben er maar het beste van moeten maken. Elke keuze geeft dan stress en er moet tegenwoordig vaak uit veel mogelijkheden gekozen worden. Dit leven is het enige leven wat we hebben en we moeten er dus wel voor zorgen dat ons levensproject slaagt. We moeten er alles uithalen en krijgen geen herkansing. Dit leven is echter een Godsgeschenk. We leven in geleende tijd en bij de gratie van Iemand die Zijn leven voor ons gegeven heeft. Het leven is niet maakbaar en het is onvermijdelijk dat we verkeerde keuzes maken. Dat maakt ons niet wanhopig, want in Christus hebben we eeuwigheidsleven. Zijn genade is niet afhankelijk van onze prestaties en van onze keuzes. Hij vraagt enkel maar om Zijn liefde met geloof te beantwoorden en geeft ons de éne herkansing na de andere, want Zijn liefde is onvoorwaardelijk. Geen stress, want Hij heeft het volbracht.

We hoeven niet alles uit onszelf te halen, maar we vinden onze nieu-

we identiteit in Hem. Zijn Geest is de Gids Die ons door het leven en door onze keuzes heenleidt. Daarbij zet Hij ons niet buitenspel, maar schakelt Hij ons in. Christus heeft voorgedaan hoe het nieuwe leven eruit ziet en dat mag in ons bestaan opbloeien. Ondertussen mogen we ook geloven dat Hij het nieuwe leven voor ons volbracht heeft. De Geest biedt het ons aan en houdt er de vaart in. Het ontplooiën van die nieuwe ik mag in heilige ontspanning gebeuren.

RIJKER

De naaste is geen sta-in-de-weg voor onze ontplooiing. Hij maakt ons niet armer, maar rijker. Dat heeft Christus ons geleerd. Onze taak in de gemeente en in de samenleving is geen beperking, maar de ruimte waar we op onze plaats mogen zijn. We ontplooiën ons leven niet in eigen kracht en naar eigen inzicht, maar we laten ons leiden in de ontplooiing van ons nieuwe bestaan.

Wanneer we alleen maar leren om onszelf te verloochenen zonder dat we onszelf aanvaard weten en onszelf aanvaarden, zetten we onze ik niet bewust opzij, maar overkomt het ons. Dan verwordt

de daad van zelfverloochening tot een minderwaardigheidsgevoel en ben je eigenlijk voortdurend op zoek naar bevestiging.

Maar zoals zelfverloochening dus niet zonder zelfontplooiing kan, zo ontspoort de zelfontplooiing ook zonder zelfverloochening.

Het is een verrijking van het leven wanneer ik er voor kies om mijn belang niet bovenaan te zetten, maar mijn belang ondergeschikt te maken aan de Heere en aan de naaste in Zijn gemeente en in de maatschappij. Je aanvaard weten door Christus geeft je de kracht om nee te zeggen tegen je ik. De wereld draait niet om mij en het gaat niet allereerst om mijn behoeften.

Jezus wist Zich aanvaard door Zijn hemelse Vader. Hij had Zijn liefde geproefd en vernomen. Zijn Vader had duidelijk en hoorbaar gezegd dat Jezus Zijn geliefde Zoon was. Zo kon Christus Zichzelf verloochenen en Zijn leven geven. Hij liet als de tweede Adam zien hoe rijk en vruchtbaar het leven dan is. In Zijn leven zie je hoe de nieuwe mens mag leven zoals God dat bedoeld heeft. Dat is christelijke zelfontplooiing.

J. BOGERD

Christus' genade is niet afhankelijk van onze prestaties en van onze keuzes. Geen stress, want Hij heeft het volbracht.